

365 dagen jou

Blanka Lipińska bij Boekerij:

365 dagen
365 dagen later
365 dagen jou

boekerij.nl

Blanka Lipińska

365

DAGEN JOU

Massimo, het gevreesde hoofd van
de Siciliaanse maffia, staat voor de moeilijkste
beslissing van zijn leven

ISBN 978-90-225-9415-5
ISBN 978-94-023-1800-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Kolejne 365 dni (365 Tage mehr)*
Vertaling: Marion Hardoar
Omslagontwerp: Edipresse Polska, bewerkt door Baqap
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2019 Blanka Lipińska
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De warme wind waaide in mijn gezicht en speelde met mijn haar toen ik in mijn cabrio langs de strandpromenade reed. Uit de boxen dreunde 'Break Free' van Ariana Grande – er was op de hele wereld geen enkele song die op dat moment toepasselijker was. 'If you want it, take it', zong Ariana en ik knikte en draaide het volume omhoog.

Vandaag was ik jarig, vandaag werd ik weer een jaar ouder en eigenlijk zou ik in een diepe depressie moeten wegzinken, maar de waarheid was: nog nooit in mijn leven had ik me zo levend gevoeld. Precies op het moment dat ik voor het verkeerslicht stopte, begon het refrein. De bassen explodeerden om me heen.

'This is... the part... when I say I don't want ya... I'm stronger than I've been before' zong ik luidkeels en ik zwaaide met mijn armen in de lucht. De jongeman in de auto naast de mijne grijnsde flirterig en trommelde in het ritme van de song op zijn stuur. Waarschijnlijk had niet alleen de muziek zijn aandacht getrokken, maar ook mijn outfit – want ik had die dag niet echt veel aan. De zwarte bikini paste perfect bij mijn paarse Plymouth Prowler, en deze prachtige, buitengewone auto had ik voor mijn verjaardag gekregen.

Precies een maand geleden was het begonnen – sindsdien kreeg ik elke dag een cadeau. Ik werd dertig, dus ik kreeg dertig cadeaus – zo deed mijn grote liefde dat namelijk. Bij die gedachte rolde ik met mijn ogen, toen sprong het stoplicht op groen en gaf ik gas.

Ik parkeerde, greep mijn tas en liep naar het strand. Het was een warme zomerse dag en ik was van plan zo veel mogelijk te bakken

in de zon. Ik nam een slok ijsthee en woelde met mijn voeten in het warme zand.

‘Gefeliciteerd, ouwe taart!’ riep de liefde van mijn leven achter me en toen ik me omdraaide, spoot er een fontein Moët Rosé in mijn gezicht.

‘Help!’ schreeuwde ik lachend en ik probeerde uit de vuurlinie weg te komen – helaas zonder succes. Met de precisie van een brandweerslang werd ik aan alle kanten doornat gespoten. Toen de fles leeg was, stortte mijn geliefde zich op me en we vielen samen op het zand.

‘Van harte gefeliciteerd!’ fluisterde hij. ‘Ik houd van je.’

Na die woorden schoof hij zijn tong tussen mijn lippen en die begon daar een rustige dans. Vervolgens drong hij zich met draaiende heupen tussen mijn wijd gespreide benen. Ik kreunde en sloeg mijn handen om zijn nek. Hij tilde zijn hoofd op en keek me diep in mijn ogen.

‘Ik heb wat voor je.’ Met die woorden stond hij op en trok me met zich mee.

‘Wat nu weer...’ mompelde ik.

Zijn gezicht werd ineens serieus. ‘Ik wilde... ik zou graag ... ik zou...’ stotterde hij en ik keek hem geamuseerd aan. Toen haalde hij diep adem, knielde en hield me een klein doosje voor. ‘Trouw met me!’ zei Marcelo met een brede glimlach, waardoor zijn witte tanden te zien waren. ‘Ik zou graag iets verstandigs of romantisch zeggen, maar eigenlijk wil ik alleen maar dát zeggen waardoor je mijn aanzoek accepteert.’

Ik haalde diep adem, maar hij tilde zijn hand op.

‘Wacht even, Laura. Een aanzoek is nog geen bruiloft en een bruiloft betekent niet per se *voor eens en altijd*.’ Hij duwde met het doosje tegen mijn buik. ‘Denk eraan dat ik je nergens toe zal dwingen, ik zal je niets opleggen. Zeg alleen ja als je dat wilt.’

Hij zweeg even en wachtte, maar toen hij geen antwoord kreeg, schudde hij zijn hoofd en sprak verder: ‘Maar als je nee zegt, dan stook ik Amelia tegen je op en dan zal zij je doodkletsen.’

Ik keek hem aan, ontroerd, geschrokken en gelukkig tegelijk.

Als iemand op oudjaarsavond tegen me had gezegd dat ik vandaag, een paar maanden later, vrijwillig hier zou zijn, dan zou ik hem voor gek hebben verklaard. En als iemand een jaar geleden, toen Massimo me op Sicilië had ontvoerd, me had voorspeld dat een jaar later een wereldkampioen surfen die over zijn hele lichaam was getatoeëerd, op het strand van Tenerife voor me zou knielen, dan had ik hem een *psycho* genoemd en had ik mijn hand ervoor in het vuur gestoken dat dat nooit zou gebeuren. Maar dan had ik behoorlijk mijn vingers gebrand! Bij de gedachte aan wat er acht maanden geleden was gebeurd, stolde nog steeds het bloed in mijn aderen, maar dankzij god en mijn therapeuten sliep ik inmiddels weer veel beter. Met zulk gezelschap in bed kon dat ook niet anders.

2

Toen ik voor het eerst weer mijn ogen opende nadat ik in het kasteel van Fernando Matos bewusteloos in elkaar was gezakt, stonden er talloze apparaten en verschillende beeldschermen met grafieken en getallen naast mijn bed. Het piepte en zoemde onophoudelijk. Mijn lichaam werd omringd door een wirwar van slangen en kabels. Ik probeerde te slikken, maar er zat zelfs een slang in mijn keel. Ik was bang dat ik moest overgeven. Mist versluisde mijn zicht en ik voelde paniek opkomen. Op dat moment begon een van de machines doordringend te piepen. De deur ging open en Massimo stormde buiten adem de kamer binnen, ging naast mijn bed zitten en pakte mijn hand. 'Lieve!ing.' Zijn ogen werden vochtig. 'Godzijdank!'

Massimo's gezicht zag er vermoeid uit en was ingevallen, hij was veel magerder dan ik me herinnerde. Hij haalde diep adem en streekte mijn wang. Toen ik hem zag, vergat ik meteen de slang in mijn keel. Tranen stroomden uit mijn ogen en hij veegde ze één voor één van mijn wangen. Plotseling stond er een verpleegkundige in de kamer en ze zette de onverdraaglijk piepende machine uit. Achter haar kwamen een aantal artsen binnen.

'Meneer Torricelli, wilt u alstublieft even de kamer verlaten. Wij zorgen voor uw vrouw,' zei een van hen. Toen Massimo niet reageerde, herhaalde hij zijn verzoek luider.

Massimo stond op en stak duidelijk boven de man uit. Hij keek hem met zijn meest dreigende blik aan en beet hem met op elkaar geklemde tanden in het Engels toe: 'Mijn vrouw heeft zojuist voor

het eerst in weken haar ogen geopend, en als u denkt dat ik op dit moment de kamer verlaat, dan vergist u zich enorm.’ De arts maakte alleen een afkeurend gebaar.

Nadat de verpleegkundige de slang, die voor mijn gevoel net zo dik was als een stofzuigerslang, uit mijn keel had getrokken, was zelfs ik van mening dat het beter was geweest als Massimo de kamer had verlaten, zodat hij me niet in deze toestand zag. Maar daar was nu niets meer aan te veranderen. Even later trok er een karavaan artsen met de meest uiteenlopende specialisaties door mijn kamer en ik moest ontelbare, eindeloze onderzoeken ondergaan.

Massimo week geen seconde van mijn zijde en hield de hele tijd mijn hand vast. Verschillende keren had ik het prettiger gevonden als hij niet in de kamer was geweest, maar zelfs ik was niet in staat hem weg te sturen of hem zover te krijgen dat hij ook maar een centimeter opzij ging om een beetje ruimte te maken voor de artsen. Op een gegeven moment lieten de artsen ons alleen en ik wilde Massimo vragen wat er was gebeurd. Maar toen ik iets probeerde te zeggen, hapte ik alleen naar lucht en piepte wat onverstaanbaars.

‘Niet praten!’ verzuchtte Massimo en hij drukte mijn hand tegen zijn lippen. ‘Voordat je vragen begint te stellen...’ Hij zuchtte en knipperde nerveus met zijn ogen, hij probeerde zijn tranen tegen te houden. ‘Je hebt me gered, Laura,’ kreunde hij, en ik kreeg het warm. ‘Het ging precies zoals in mijn visioenen. Je heb me gered, lieveling. Maar...’ Massimo probeerde verder te praten, verschillende keren deed hij een poging, maar hij kon geen woord uitbrengen. Pas toen drong tot me door wat hij bedoelde. Met trillende handen duwde ik de deken opzij. Massimo probeerde mijn handen vast te houden, maar uiteindelijk gaf hij het op en liet hij mijn polsen los.

‘Luca...’ fluisterde ik toonloos toen ik het verband op mijn lichaam zag. ‘Waar is onze zoon?’

Mijn stem was nauwelijks te horen en elk woord deed me pijn. Ik wilde schreeuwen, opspringen en deze ene vraag uitschreeuwen, wilde Massimo dwingen me eindelijk de waarheid te vertellen. Hij

stond op, pakte de deken en trok die langzaam weer over mijn geschonden lichaam. Zijn ogen waren rood en hoe langer ik hem aankeek, des te onherroepelijker verspreidde de angst en vertwijfeling zich in me.

‘Hij is overleden,’ zei Massimo. Hij haalde diep adem en draaide zich om naar het raam. ‘De kogel zat te dichtbij... Hij was te klein... Hij had geen kans...’ Massimo’s stem brak.

Er waren geen woorden voor wat ik voelde. Ik voelde me alsof iemand mijn hart levend uit me had gerukt. De huilbuien, die van seconde tot seconde mijn lichaam lieten schokken, brachten me in ademnood. Ik deed mijn ogen dicht en probeerde de bittere gal, die ik in mijn keel omhoog voelde komen, weg te slikken. Mijn kind, mijn geluk, bewijs van de liefde tussen mij en mijn geliefde man – het was weg.

Roerloos als een standbeeld stond Massimo bij het raam. Toen wreef hij over zijn ogen en hij draaide zich naar me toe.

‘Maar jij bent godzijdank in leven.’ Hij probeerde te glimlachen. ‘Ga nu maar slapen, de artsen zeggen dat je veel rust nodig hebt.’ Hij liep naar me toe, streek over mijn hoofd en veegde mijn natte wangen droog. ‘We zullen heel veel kinderen krijgen, beloofd.’

Toen ik dat hoorde, schokte mijn lichaam van een nog heftigere huilbui. Gelaten stond Massimo naast het bed. Toen verliet hij zonder me nog een keer aan te kijken de kamer. Vlak daarna kwam hij met een arts terug.

‘Mevrouw Torricelli, ik geef u een kalmeringsmiddel.’ Ik kon niet praten, maar ik schudde mijn hoofd. ‘Kom, kom, u moet het langzaam verwerken. Voor vandaag is het genoeg.’ Hij keek Massimo afkeurend aan, toen spoot hij een injectiespuit leeg in een infuuszak naast mijn bed, en ik voelde dat mijn lichaam loodzwaar werd en wegzakte.

‘Ik blijf hier.’ Massimo ging weer op de stoel naast mijn bed zitten en hield mijn hand vast. ‘Ik zal hier zijn wanneer je wakker wordt.’

Hij was er toen ik wakker werd, ook de dag daarna en elke volgende dag – elke keer als ik in slaap viel en elke keer als ik mijn

ogen opende. Hij las me voor, hij bracht me films, hij kamde mijn haren, hij waste me. Tot mijn schrik kwam ik erachter dat hij me ook had gewassen toen ik bewusteloos was geweest, de verpleegkundige mocht niet aan me komen. Ik vroeg me af hoe hij het had verdragen dat ik was geopereerd door mannelijke artsen.

Kennelijk was ik in mijn onderrug geraakt. Een van mijn nieren was niet meer te redden geweest, maar godzijdank heeft een mens er twee en ook met maar één nier kun je lang leven – vooropgesteld dat die nier gezond is. Tijdens de operatie had ik een hartstilstand gehad, maar dat verbaasde me niet, wel dat de artsen het hadden kunnen repareren. Tenslotte was ik al jaren hartpatiënt. Ze hadden een vernauwing verholpen, op de ene plek iets vastgenaaid en op een andere iets weggesneden – en kennelijk functioneerde het nu. Ongeveer een uur lang vertelde de arts die de operatie had uitgevoerd me tot in het kleinste detail wat hij had gedaan, hij liet me op een tablet tabellen, grafieken en curves zien. Maar mijn Engels was niet zo goed dat ik hem tot in detail kon volgen – en in mijn toestand kon het me sowieso niet schelen. Ik mocht in elk geval wel binnenkort het ziekenhuis verlaten. En ik voelde me inderdaad elke dag iets beter, mijn lichaam herstelde zich verbazingwekkend snel. Maar mijn ziel was dood. In onze woordenschat bestond het woord ‘baby’ niet meer en de naam ‘Luca’ had nooit bestaan. Alleen al het terloops noemen van een kind, of het nu op de televisie of het internet was, was voldoende om me in tranen te laten uitbarsten.

Massimo was in die periode openhartiger dan ooit. Maar hij wilde onder geen beding over oudjaar praten. Dat maakte hem in toenemende mate woedend en twee dagen voor mijn geplande ontslag uit het ziekenhuis hield ik het niet meer uit.

Massimo had net een dienblad met eten voor me neergezet en stroopte zijn mouwen op. ‘Ik neem geen hap,’ snauwde ik en ik legde mijn armen over elkaar op de deken. ‘Op een gegeven moment moeten we het erover hebben. En je kunt mijn gezondheid niet als excuus blijven gebruiken – ik voel me fantastisch!’ Ik rolde met mijn ogen. ‘Verdomme nog aan toe, Massimo, ik heb het recht te weten wat er in het kasteel van Fernando Matos is gebeurd!’

Nors liet Massimo de lepel die hij in zijn hand had op het bord zakken, hij haalde diep adem en stond toen overhaast op.

‘Wel allemachtig, Laura, waarom ben je toch zo koppig?’ Hij verborg zuchtend zijn gezicht in zijn handen. ‘Oké, dan. Wat kun je je herinneren?’

Ik doorzocht de donkerste hoeken van mijn geheugen tot ineens Marcelo me voor ogen stond. Ik verstijfde, slikte luidruchtig en ademde toen langzaam uit.

‘Ik weet nog dat Flavio, die klootzak, me in elkaar heeft geslagen.’ Massimo klemde zijn tanden op elkaar terwijl ik sprak, de spieren van zijn kaken werden zichtbaar. ‘Toen was jij er ineens.’ Ik deed mijn ogen dicht in de hoop dat ik voor mijn innerlijke oog de gebeurtenissen zou zien. ‘Het was een enorme chaos, toen ging iedereen weg en lieten ze ons alleen.’ Ik pauzeerde, onzeker of ik mijn herinneringen kon vertrouwen. ‘Ik ben naar je toe gegaan... en ik weet nog dat mijn hoofd vreselijk pijn deed... dat is alles.’ Verontschuldigend mijn schouders ophalend keek ik Massimo aan. Kennelijk bezorgde de gedachte aan deze gebeurtenis hem schuldgevoelens waarmee hij helemaal niet kon omgaan. Woest liep hij de kamer op en neer en hij balde steeds weer zijn handen tot vuisten.

‘Flavio, die... Hij heeft Fernando vermoord en daarna heeft hij op Marcelo geschoten.’ Bij die woorden snakte ik naar adem. ‘Maar hij heeft hem niet geraakt,’ sprak Massimo verder en ik kreunde opgelucht. Toen ik Massimo’s verbaasde blik zag, wreef ik aan de linkerkant over mijn ribben, ter hoogte van mijn hart, en ik gaf mijn man een teken dat hij door moest gaan.

‘Daarna heeft die kale zijn zwager neergeschoten – hij moet gedacht hebben dat hij hem had doodgeschoten, want Flavio is achter het bureau in een enorme plas bloed in elkaar gezakt. Jij dreigde flauw te vallen.’ Hij zweeg, de vingers van zijn gebalde vuisten waren bloedeloos en wit.

‘Ik wilde je ondersteunen, maar toen schoot hij nog een keer, dit keer op jou.’

Ik sperde mijn ogen open, mijn adem stokte en ik kon geen woord uitbrengen. Kennelijk zag ik er verschrikkelijk uit, want

Massimo haastte zich naar me toe, streelde me over mijn hoofd en controleerde de waarden op de monitoren. Ik was gechoqueerd. Hoe had Marcelo op me kunnen schieten? Dat kon ik absoluut niet begrijpen.

‘Het is te opwindend voor je,’ mompelde Massimo toen een van de machines begon te piepen. Het volgende moment kwamen een verpleegkundige en verschillende artsen de kamer in gerend en ze verdrongen zich om mijn bed, maar een nieuwe injectie in een van de talrijke toegangen in mijn arm veranderde de opwinding in een oogwenk in welbehagen. Dit keer werd ik rustiger, maar ik viel niet in slaap. Mijn hoofd voelde alsof er watten in zaten. Ik kreeg alles wat er om me heen gebeurde wel mee, maar van een afstandje. *Ik ben een waterlelie op het zilveren wateroppervlak* – deze vergelijking schoot door mijn hoofd toen Massimo de arts wild gesticulerend uitlegde wat er was gebeurd. *Ach, jij kleine halfgod in het wit, als je eens wist wie mijn man is, dan zou je vast op een veilige afstand van drie meter blijven*, dacht ik en ik glimlachte gelukzalig. De mannen bleven discussiëren tot Massimo op een gegeven moment toegaf, knikte en schuld bewust zijn hoofd boog. Vlak daarna waren we weer alleen.

‘En toen?’ vroeg ik een beetje lallend.

Massimo zweeg even en keek me onderzoekend aan. Toen ik hem een licht bedwelmd glimlachje schonk, schudde hij zijn hoofd. ‘Flavio was toch niet dood en schoot nog een keer op je.’

Flavio, herhaalde ik in gedachten en een oncontroleerbare opluchting danste over mijn gezicht. Kennelijk schreef Massimo die toe aan het effect van de medicijnen, want niet onder de indruk sprak hij verder.

‘Marcelo heeft hem afgemaakt, hij heeft het hele magazijn in zijn lichaam gejaagd en hem gewoon geëxecuteerd.’ Massimo snoof verachtelijk en schudde zijn hoofd. ‘Ik heb me toen om jou bekommerd. Domenico heeft hulp gehaald, want het vertrek waar we ons in bevonden, was geluiddicht en niemand heeft iets van de schietpartij meegekregen. Marcelo vond een verbandkist, toen arriveerde de ambulance eindelijk. Je had heel veel bloed verloren.’ Hij stond weer op.

‘En nu? Wat gebeurt er nu?’ vroeg ik vermoed met mijn ogen knipperend.

‘We gaan nu naar huis.’ Voor het eerst die dag verscheen er een glimlach op Massimo’s gezicht.

‘Ik bedoel de Spanjaarden... hun zaken,’ mompelde ik en ik liet me in mijn kussen zakken.

Massimo keek me argwanend aan en ik zocht in gedachten al naar een goede rechtvaardiging voor mijn vraag. Toen Massimo hardnekkig bleef zwijgen, keek ik hem recht aan.

‘Ben ik veilig of zal ik weer door iemand ontvoerd worden?’ vroeg ik en ik deed alsof ik bang was.

‘Laat ik het zo zeggen: ik ben met Marcelo tot een akkoord gekomen. Het huis van zijn vader is tot aan de nok toe volgepropt met elektronica, net als bij ons. Er zijn bewakingscamera’s en afluister-systemen.’ Hij sloot zijn ogen en boog zijn hoofd. ‘Ik heb de opnames bekeken en ik heb gehoord wat Flavio heeft gezegd. Hij heeft de familie Matos tegen hun wil meegezogen in de kwestie, dat weet ik nu. Fernando Matos had geen idee van Flavio’s ware bedoelingen. Marcelo heeft een enorme fout gemaakt toen hij je ontvoerde.’ Woede flitste in Massimo’s ogen. ‘Maar ik weet ook dat hij voor je heeft gezorgd en je leven heeft gered.’ Plotsteling begon hij te trillen en te hijgen. ‘Ik kan de gedachte niet verdragen, dat...’ Hij viel even stil. ‘Er zal nooit vrede tussen ons zijn!’ riep Massimo toen plotse-ling uit. Hij stond op en slingerde zijn stoel tegen de muur. ‘Het is de schuld van die man dat het leven van mijn vrouw aan een zijden draadje hing.’ Hij ademde snel en oppervlakkig. ‘Ik heb de opnames gezien waarop te zien is hoe die klootzak je heeft mishandeld en ik zweer je dat als dat mogelijk was, ik hem elke dag die ik leef weer zou vermoorden!’ Midden in de kamer viel Massimo op zijn knieën. ‘Ik kan de gedachte niet verdragen dat ik je niet heb beschermd, dat ik heb toegelaten dat die kale klootzak je heeft ontvoerd en je naar de plek heeft gebracht waar die verrekte psychopaat je te pakken heeft gekregen!’

‘Maar hij wist het niet,’ fluisterde ik in tranen. ‘Marcelo wist niet waarom hij me moest ontvoeren.’

‘Verdedig je hem soms?’ Massimo sprong op van de grond en was in drie stappen bij mijn bed. ‘Na alles wat je door hem hebt meegemaakt, verdedig je hem nog?’ Zwaar ademend stond hij over me heen gebogen en door zijn verwijde pupillen leken zijn ogen helemaal zwart. Ik keek hem aan en stelde tot mijn verbazing vast dat ik eigenlijk helemaal niets voelde: geen woede en geen verontwaardiging. De kalmeringsmiddelen die ik had gekregen, hadden alle gevoel uit mijn lichaam gespoeld, en ik was verbaasd over de tranen die over mijn wangen liepen.

‘Ik wil gewoon niet dat je vijanden hebt, dat heeft namelijk ook consequenties voor mij,’ zei ik zacht en ik had onmiddellijk spijt van mijn woorden. Die zin was een indirect verwijt. Zonder het te willen had ik Massimo verantwoordelijk gemaakt voor mijn toestand.

Massimo zuchtte. Hij beet met zijn tanden zo hard in zijn onderlip dat alleen het zien al pijn deed. Toen stond hij op en hij liep langzaam naar de deur. ‘Ik zorg voor de ontslagformulieren,’ fluisterde hij en hij verliet met gebogen hoofd de kamer.

Ik wilde hem terugroepen, hem vragen te blijven, wilde me verontschuldigen en hem uitleggen dat ik hem niets had willen verwijten – maar de woorden bleven in mijn keel steken. Toen de deur in het slot viel, bleef ik op mijn rug liggend naar het plafond staren tot ik op een gegeven moment in slaap viel.

Mijn blaas maakte me wakker. Sinds enige tijd kon ik dit gevoel weer waarden, net als het feit dat ik weer alleen naar het toilet kon gaan. Ik genoot van elk uitstapje naar de badkamer. Pas een paar dagen geleden was de katheter verwijderd, bovendien had de arts gezegd dat ik weer moest gaan lopen. Sinds een paar dagen maakte ik dus, altijd in gezelschap van mijn infuusstandaard, korte wandelingen over de gang van mijn afdeling.

Voor mijn toiletbezoek had ik wel even nodig, plassen met een infuusstandaard vereiste enige behendigheid. Vooral omdat ik vandaag alleen was, want tot mijn verbazing had ik moeten vaststellen dat Massimo niet zoals gebruikelijk naast mijn bed zat toen ik wakker werd. Nog de eerste dag van mijn verblijf in het zieken-

huis had hij een tweede bed in mijn kamer laten neerzetten en hij sliep vanaf dat moment naast me. Geld verrichtte wonderen. Als Massimo antieke meubels en een fontein had gewild, hadden de artsen ook die wens ingewilligd. Maar Massimo's bed was onbeslapen, wat alleen maar kon betekenen dat hij de afgelopen nacht belangrijker dingen te doen had gehad dan op mij te passen.

Nadat ik de hele dag had verslapen, was ik absoluut niet moe en ik besloot mezelf een avontuurtje te gunnen. Ik liep de gang op, hield me met een hand aan de muurleuning vast en zag geamuseerd dat twee imposante beveiligers, toen ze me zagen, van hun stoelen opsprongen. Ik gaf ze een teken dat ze moesten blijven zitten en liep, mijn infuusstandaard achter me aan trekkend, langzaam door de gang. Natuurlijk volgden de twee me. Toen ik me voorstelde hoe we eruit moesten zien, moest ik ondanks alles lachen. Daar liep ik in mijn lichte badjas en met roze Emu-larzen aan mijn voeten, mijn haren in de war en leunend op een metalen standaard langs de muur, gevolgd door twee gorilla's met gelkapsels in zwarte pakken. Omdat ik bepaald niet met de snelheid van het licht onderweg was, ging onze kleine optocht in slakkentempo vooruit.

Mijn lichaam was nog niet gewend aan dergelijke inspanningen, en tussendoor moest ik even pauzeren en gaan zitten. Mijn bewakers bleven een paar meter bij me vandaan staan en ze scanden de omgeving. Toen ze niets bedreigends konden vinden, begonnen ze met elkaar te praten. Zelfs nu, even voor middernacht, was er in de ziekenhuisgang nog behoorlijk wat bedrijvigheid. Een verpleegkundige kwam naar me toe en vroeg of alles in orde was, ik zei dat ik alleen wat aan het uitrusten was en wilde alweer naar mijn kamer teruggaan, toen ik plotseling aan de andere kant van de gang achter een groot glazen raam een bekende gestalte ontdekte.

'Onmogelijk,' fluisterde ik en ik trok mijn infuusstandaard in haar richting. 'Amelia?'

Ze draaide zich naar me om en er gleed een glimlach over haar gezicht.

'Wat doe jij hier?' vroeg ik verbaasd.

‘Ik wacht,’ antwoordde Amelia en ze wees met haar hoofd naar iets achter het raam. Ik volgde haar blik en zag een zaal met couveuses, waarin, door slangen en kabels omgeven, minuscule baby’s lagen. Ze zagen eruit als poppen, sommigen waren nauwelijks groter dan een pak suiker. Toen ik dat zag, voelde ik me heel beroerd. Luca was nog zo klein geweest. De tranen schoten in mijn ogen en ik had een brok in mijn keel. Ik kneep mijn ogen dicht en toen ik die weer opendeed, bekeek ik Amelia aandachtiger. Ze droeg een badjas, ze was dus ook een patiënt.

‘Pablo is te vroeg geboren,’ verklaarde ze en ze veegde haar neus met haar mouw af. Sporen van tranen glinsterden op haar wangen. ‘Toen ik hoorde wat er was gebeurd, dat mijn vader...’ Ze zweeg en ik wist wat ze probeerde te zeggen. Ik stak mijn hand uit en trok haar in mijn armen. Op dat moment wist ik niet of ik haar probeerde te troosten of mezelf. Mijn beide bewakers deden een paar passen achteruit om ons niet te storen. Amelia legde snikkend haar hoofd op mijn schouder. Ik wist niet zeker of ze wist dat de vader van haar kind had geprobeerd me te vermoorden, maar vermoedelijk had haar broer haar een aangepaste versie verteld.

‘Het spijt me wat er met je man is gebeurd.’ Die woorden kreeg ik met moeite over mijn lippen. Tenslotte had ik helemaal geen medelijden met Flavio, in tegendeel, ik was blij dat Marcelo hem had doodgeschoten.

‘Eerlijk gezegd was hij mijn man helemaal niet,’ fluisterde Amelia. ‘Ik noemde hem alleen zo. Ik was graag met hem getrouwd.’ Ze snotterde en tilde haar hoofd weer op. ‘Maar hoe gaat het met jou?’ Ze keek naar mijn buik, haar blik was warm en heel bezorgd.

‘Laura!’ De verontruste schreeuw achter mijn rug betekende niet veel goeds. Ik keek om en zag een woedende Massimo met grote passen door de gang op me af komen.

‘Ik moet weg, ik vind je wel weer,’ fluisterde ik. Toen draaide ik me om en liep naar mijn man toe.

‘Wat doe je hier, wat heeft dit te betekenen?’ vroeg Massimo gegergd en hij zette me zonder pardon in een van de rolstoelen die tegen de muur stonden. De beide gorilla’s beet hij tussen zijn op

elkaar geklemde tanden een paar Italiaanse zinnen toe; ze kregen duidelijk een veeg uit de pan. Daarna duwde hij me behoedzaam terug naar mijn kamer.

Daar aangekomen tilde hij me uit de rolstoel, legde me in bed en trok de deken op tot mijn kin. Massimo zou Massimo niet zijn als hij me niet de hele weg verwijten had gemaakt over mijn lichtzinnigheid en mijn onverantwoordelijke gedrag.

‘Wie was die vrouw?’ vroeg hij, terwijl hij zijn jasje over de leuning van de stoel hing.

‘De moeder van een van de premature baby’s,’ fluisterde ik en ik draaide mijn hoofd naar de muur. ‘De artsen weten nog niet of haar baby het haalt.’ Ik wist heel goed dat Massimo niet verder op dit thema zou ingaan.

‘Ik begrijp absoluut niet wat je op die afdeling te zoeken had,’ zei hij verwijtend. Er viel een onheilspellende stilte waarin alleen Massimo’s diepe ademhaling te horen was.

‘Je moet rustig aan doen,’ zei hij toen. ‘Morgen gaan we naar huis.’

Ik sliep die nacht slecht. Ik droomde over baby’s, couveuses en zwangere vrouwen en werd steeds wakker; ik hoopte dat ik thuis op Sicilië aan die pijnlijke gedachten kon ontsnappen. De volgende ochtend wachtte ik ongeduldig op het moment waarop Massimo me eindelijk even alleen liet. Hij had een consult met de artsen over mijn ontslag. Mijn behandelende artsen waren het er helemaal niet mee eens dat ik het ziekenhuis verliet; volgens hen moest ik nog verder worden behandeld. Omdat ze alleen met mijn ontslag hadden ingestemd onder de voorwaarde dat hun omvangrijke en uitgebreide instructies voor therapie in acht werden genomen, had Massimo een paar artsen uit Sicilië laten overvliegen.

Ik was niet aanwezig bij die belangrijke afspraak en ik wilde de gelegenheid gebruiken om Amelia op te zoeken. Ik trok mijn joggingpak aan, glipte in mijn schoenen, stak voorzichtig mijn hoofd door de deuropening en keek rond. Mijn beide bodyguards waren nergens te zien. In eerste instantie schrok ik behoorlijk – ik was ervan overtuigd dat iemand ze had uitgeschakeld en dat ze zo terug zouden komen om zich met mij bezig te houden. Maar toen be-

dacht ik dat er geen gevaar meer dreigde en ik liep langzaam door de gang.

‘Ik zoek mijn zus,’ zei ik tegen de vrouw achter de ontvangstbalie van de couveuseafdeling. De oudere verpleegkundige snauwde een paar woorden in het Spaans en vertrok haar gezicht, daarna stond ze op en liep ze weg om een collega te halen die Engels sprak. Een paar minuten later kwam ze terug met een lachende jonge vrouw.

‘Hoe kan ik u helpen?’

‘Ik zoek mijn zus, Amelia Matos. Ze ligt bij u op de afdeling, Haar baby is te vroeg geboren.’

De vrouw voerde een paar gegevens in op de computer en keek op het beeldscherm, toen gaf ze me het kamernummer en wees me welke kant ik op moest.

Voor de deur tilde ik mijn hand al op om te kloppen, toen ik plotseling verstijfde. *Wat doe ik verdomme hier?* vroeg ik me af. *Ik ga naar de zus van de huurmoordenaar die me heeft ontvoerd en ik wil haar vragen hoe het met haar gaat na de dood van haar man, terwijl haar man me nota bene bijna heeft doodgeslagen.* De hele situatie was zo surreëel dat ik bijna zelf niet kon geloven wat ik aan het doen was.

‘Laura?’ hoorde ik ineens een stem achter mijn rug en ik draaide me om. Naast me stond Amelia met een flesje water in haar hand. ‘Ik wilde weten hoe het met je gaat,’ bracht ik moeizaam uit.

Amelia deed de deur van haar kamer open en trok me achter zich aan de kamer in. Haar kamer was nog groter dan de mijne en bestond uit een zitgedeelte en een aparte slaapkamer. Overal stonden bossen lelies, hun zware geur vulde de kamer.

‘Mijn broer komt elke dag en neemt een nieuwe bos mee,’ zuchtte Amelia, terwijl ze op de bank ging zitten. Ik verstijfde. Panisch keek ik om me heen en trok me langzaam terug in de richting van de deur.

‘Maak je geen zorgen, hij komt vandaag niet, hij moest weg.’ Ze keek naar me alsof ze mijn gedachten kon lezen. ‘Hij heeft me alles verteld.’

‘Wat precies?’ vroeg ik, terwijl ik me in een stoel liet vallen.

Amelia boog haar hoofd en wrong haar handen. Ze was nog maar een schim van zichzelf. Van de adembenemend mooie, openhartige vrouw die ik had leren kennen, was niets over.

‘Ik weet dat jullie geen stelletje waren, dat mijn vader je ontvoering heeft bevolen en dat Marcelo de taak had om voor je te zorgen.’ Ze kwam dichterbij. ‘Laura, ik ben niet dom. Ik weet in wat voor familie ik ben geboren en waarmee Fernando Matos zijn geld verdiende.’ Ze zuchtte. ‘Maar dat Flavio achter alles zat...’ Ze zweeg toen haar blik op mijn buik viel. ‘Hoe gaat het met je...’ Ze zweeg toen ze zag dat ik mechanisch mijn hoofd schudde en de tranen over mijn gezicht stroomden. Ze deed haar ogen dicht en seconden later rolden er ook dikke tranen over haar wangen. ‘Het spijt me zo,’ fluisterde ze. ‘Door mijn familie heb je je kind verloren.’

‘Het is niet jouw schuld, Amelia. Je hoeft je niet te verontschuldigen,’ zei ik zo flink mogelijk; mijn stem trilde maar een klein beetje. ‘Dat hebben we aan de mannen te danken met wie we door het lot zijn samengebracht. Jij hebt het aan je man te danken dat Pablo voor zijn leven moet vechten en ik heb het aan de mijne te danken dat ik überhaupt ooit een voet op dit eiland heb gezet.’ Het was de eerste keer dat ik die gedachte uitsprak en bij de klank van mijn woorden voelde ik een steek in mijn hart. Nooit eerder had ik mijn verwijten aan Massimo zo duidelijk geformuleerd. Daarnaast was ik niet helemaal eerlijk tegen Amelia, tenslotte was Flavio de hoofdschuldige... maar ik wilde haar sparen.

‘Hoe gaat het met je zoon?’ vroeg ik met een onderdrukte snik. Ik wenste het kleintje en zijn moeder het allerbeste, maar toch kreeg ik die woorden maar moeilijk over mijn lippen.

‘Beter, geloof ik.’ Ze glimlachte zwakjes. ‘Zoals je ziet zorgt mijn broer overal voor.’ Met haar hand wees ze de kamer rond. ‘Hij heeft de artsen omgekocht of hij heeft ze vreselijk geterroriseerd, ze behandelen me in elk geval als een koningin. Pablo krijgt de allerbeste zorg, hij gaat vooruit.’ We praatten nog een paar minuten, toen bedacht ik ineens dat ik in de problemen zou komen als Massimo me bij zijn terugkomst niet in mijn kamer aantrof.

‘Amelia, ik moet weg. Vandaag ga ik terug naar Sicilië.’

Zachtjes kreunend stond ik op terwijl ik steunde op de rugleuning van de stoel.

‘Laura, wacht. Er is nog iets...’ Vragend keek ik Amelia aan. ‘Marcelo... Ik wil graag met je over mijn broer praten.’ Amelia keek verlegen naar de grond, toen begon ze haperend te praten. ‘Ik wil niet dat je mijn broer haat, vooral, omdat hij van je, denk ik...’

‘Ik verwijt je broer niets,’ onderbrak ik haar, want ik was bang voor wat ze me wilde vertellen. ‘Echt waar, doe hem de groeten van me. Ik moet er nu echt vandoor,’ zei ik langs mijn neus weg. Ik kuste Amelia op beide wangen, omhelsde haar teder, daarna liep ik zo snel als ik kon de kamer uit.

Op de gang ging ik met mijn rug tegen de muur staan en ik haalde diep adem. Ik voelde me een beetje misselijk en ik voelde een licht branden achter mijn borstbeen, maar vreemd genoeg hoorde ik mijn eigen hart niet. Het onverdraaglijke bonzen, dat anders bij elke paniekaanval mijn hoofd bijna liet barsten, was helemaal weg. Ik overwoog even of ik de kamer weer in zou gaan om Amelia te vragen haar zin af te maken, maar toen bedacht ik me en ik begon aan de terugtocht.

3

‘Opstaan!’ schreeuwde Olga toen ze mijn slaapkamer binnenkwam. ‘Je nest uit. Hoelang wil je me nog laten wachten, vervelende klier?’

Ze wilde me omarmen, maar halverwege bedacht ze dat er in alle hoeken en gaten van mijn lichaam verse wonden en littekens zaten en ze zag van haar voornemen af. Ten slotte knielde ze naast mijn bed, tranen vulden haar ogen.

‘Ik was zo bezorgd om je, Laura!’ barstte ze los, en ik had vreselijke medelijden met haar. ‘Toen je ontvoerd was, toen wilde ik... Ik wist niet...’ stotterde ze en ze verslikte zich van pure opwindning.

Ik streelde haar haar, maar ze bleef met haar hoofd tegen mijn hals huilen als een klein kind.

‘Maar ik moet jou nu opbeuren en niet jij mij.’ Ze veegde haar neus af en keek me aan. ‘Je bent mager geworden,’ stelde ze geschrokken vast. ‘Gaat het wel goed met je?’

‘Afgezien van de pijn van mijn operatiewonden en het feit dat ik bijna een maand weg ben geweest en mijn kind heb verloren, gaat het uitstekend met me,’ verzuchtte ik. De sarcastische ondertoon in mijn stem kon Olga niet ontgaan zijn, want ze zweeg en liet haar hoofd hangen.

‘Massimo heeft niets tegen je ouders gezegd.’ Ze vertrok haar gezicht. ‘Je moeder draait binnenkort door. Toen je ouders op de dag van hun vertrek afscheid van je wilden nemen, heeft hij mij opgedragen een of ander onzinnig verhaal op te hangen, zodat ze zich geen zorgen zouden maken. Dus heb ik gezegd dat Massimo een

verrassingstripje voor je had voorbereid en dat het moest lijken alsof je werd ontvoerd. Grotesk, toch? Hij had je naar de Dominicaanse Republiek ontvoerd, een soort kerstcadeau. Dat ligt ver weg en het mobiele netwerk is daar heel beroerd. En die leugen heb ik je moeder drie weken lang opgedist, keer op keer, elke keer dat ze belde. Ze wilde me niet echt geloven, daarom heb ik haar via Facebook geschreven – op jouw account dus.’ Olga haalde haar schouders op. ‘Klara Biel is in elk geval niet op haar achterhoofd gevallen.’ Olga ging naast me op bed liggen en sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Weet je wel wat ik heb doorstaan? Elke leugen lokte een volgende uit en met elke nieuwe wending werd het hele verhaal ongeloofwaardiger.’

‘Wat is de laatste stand?’ vroeg ik zo rustig mogelijk.

‘Dat jullie voor zaken op Tenerife zijn en dat je telefoon in het toilet is gevallen.’

Ik draaide mijn hoofd om en keek Olga aan. Ik moet dus alweer tegen mijn moeder liegen, dacht ik. ‘Geef me je telefoon. Massimo heeft me de mijne niet teruggegeven.’

‘Ik heb je telefoon.’ Olga pakte mijn iPhone uit de la van het nachtkastje naast het bed. ‘Ik heb hem na je ontvoering in het hotel gevonden.’ Ze stond op en liep naar de deur. ‘Oké, Laura, dan kan ik je maar beter alleen laten.’

Ik knikte, pakte de telefoon en zocht de vermelding ‘mama’ in mijn adresboek. Daarna staarde ik naar het display en ik wist niet of ik eindelijk eerlijk tegen haar moest zijn of dat ik weer tegen haar moest liegen. En als ik haar niet de waarheid vertelde, wat moest ik haar dan vertellen? Na een paar seconden realiseerde ik me hoe verschrikkelijk de waarheid voor mijn moeder moest zijn – uitgerekend nu alles eindelijk goed leek te gaan en ze min of meer uit de hand van mijn echtgenoot at. Ik haalde diep adem, koos haar nummer en hield de telefoon tegen mijn oor.

‘Laura!’ De harde schreeuw van mijn moeder liet mijn schedel bijna barsten. ‘Waarom heb je in godsnaam zo lang niets van je laten horen? Weet je wat ik heb moeten doorstaan? Je vader is helemaal ziek van de zorgen...’

‘Het gaat goed met me.’ Ik staaarde naar de deken en voelde tranen in mijn ogen schieten. ‘Ik ben vandaag teruggekomen. Mijn telefoon was stuk, die was in het water gevallen.’

‘Wat zeg je nou, Laura? Dat slaat toch nergens op. Wat is er aan de hand, kindje?’

Ik wist dat mijn moeder me doorzag en ik moest op zijn minst een deel van de waarheid vertellen.

‘Toen we op de Canarische eilanden waren, heb ik een ongeluk gekregen...’ Ik zuchtte, er viel een stilte tussen ons. ‘De auto waarin ik zat, is op een andere gebotst en...’ Ik had een brok in mijn keel en slikte krampachtig, tranen liepen via mijn slapen in mijn haar. ‘En...’ verzuchtte ik opnieuw, maar toen kon ik mijn snikken niet meer onderdrukken. ‘Ik heb de baby verloren, mama.’ Ik kon horen dat mijn moeder ook hilde.

‘Lievend,’ fluisterde ze en ik wist dat dat alles was wat ze op dat moment tegen me kon zeggen.

‘Mama, ik...’

We konden beiden geen woord meer uitbrengen en we zwegen en huilden samen. En hoewel we door meer dan duizend kilometer gescheiden werden, voelden we ons op dat moment heel erg met elkaar verbonden.

‘Ik kom naar je toe,’ zei mijn moeder na een poosje, ‘om voor je te zorgen.’

‘Dat is heel lief, mama, maar dat lost niets op, ik moet er... wij moeten er eerst zelf vrede mee zien te krijgen. Massimo heeft me nu meer dan ooit nodig. Ik kom naar jullie toe als het iets beter gaat.’

Het duurde even voordat ik mijn moeder ervan had overtuigd dat ik inmiddels volwassen was en dat ik een echtgenoot had met wie ik deze moeilijke periode moest doormaken om samen ons verlies te verwerken. Maar uiteindelijk gaf mijn moeder toe.

Het gesprek met haar had een reinigende en genezende werking, maar toch – of misschien daardoor – was ik daarna zo uitgeput dat ik weer in slaap viel. Op een gegeven moment werd ik wakker omdat er vanaf de benedenverdieping lawaai naar boven drong. Ik zag